

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

45. wzywa, by programy kształcenia dla dorosłych i uczenia się przez całe życie zwracały szczególną uwagę na osoby w najbardziej niekorzystnej sytuacji na rynku pracy, w szczególności młodzież i kobiety, zwłaszcza ze środowisk wiejskich, oraz osoby starsze;
46. wzywa do uwzględnienia faktu, że przygotowanie kobiet i mężczyzn do roli rodziców ma podstawowe znaczenie dla dobra ludzi, walki z ubóstwem i spójności społecznej; wyraża nadzieję, że wszechstronne programy uczenia się przez całe życie i kształcenia edukatorów rodzicielstwa zostaną wprowadzone w życie w ramach edukacji i nauki;
47. podkreśla, że wiedza i kwalifikacje zdobyte w trakcie uczenia się przez całe życie powinny być o wiele szersze i łatwiej uznawalne i w tym celu uważa, że należy przeforsować również wdrożenie wyżej wymienionych europejskich ram kwalifikacji i Europass jako instrumentów na rzecz wspierania uczenia się przez całe życie;
48. uważa, że zarówno władze europejskie, jak i krajowe powinny zapewniać większe finansowanie środków służących promowaniu mobilności na wszystkich etapach uczenia się przez całe życie;
49. domaga się, aby uznano i wykorzystano korzyści, jakie daje wyżej wymieniona europejska karta jakości mobilności, aby państwa członkowskie wprowadziły je w życie oraz by Komisja dokonała oceny ich wdrożenia w państwach członkowskich;
50. podkreśla, że uczniom oraz pracownikom wraz z rodzinami należy zagwarantować tak wiele usług społecznych oraz środków wsparcia (np. dodatek na opiekę nad dzieckiem), jak to możliwe;
51. sądzi, że przy wdrażaniu programu prac „Edukacja i szkolenia 2010” należy włączyć, a także uznać usługi wolontariackie;
52. wyraża przekonanie, że należy zwiększyć wymianę poglądów oraz wzajemne nauczanie pomiędzy różnymi grupami wiekowymi;
53. podkreśla, że programy uczenia się przez całe życie muszą wspierać przedsiębiorczość, umożliwiając obywatelom zakładanie małych i średnich przedsiębiorstw oraz zaspokojenie potrzeb zarówno społecznych, jak i gospodarczych;
54. zwraca uwagę na fakt, że celem wsparcia wyżej wymienionych celów należy wdrożyć odnoszące się do uczenia się przez całe życie usługi związane z dostarczaniem wytycznych oraz udzielaniem informacji uczniom należącym do wszystkich grup wiekowych;

*

* *

55. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Podejście Rady do zmiany rozporządzenia w sprawie OLAF-u

P6_TA(2008)0632

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie podejścia Rady do zmiany rozporządzenia w sprawie OLAF-u

(2010/C 45 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾,
- uwzględniając wniosek w sprawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (COM(2006)0244) oraz stanowisko Parlamentu z dnia 20 listopada 2008 r. ⁽²⁾ w sprawie tego wniosku,

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0553.

Czwartek, 18 grudnia 2008 r.

- uwzględniając pytanie ustne skierowane do Rady w sprawie podejścia Rady do zmiany rozporządzenia w sprawie OLAF-u (O-0116/2008),
 - uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że dziesięć lat po jego utworzeniu w 1999 r. jako operacyjnego urzędu mającego na celu ochronę interesów finansowych Wspólnoty OLAF zdobył cenne doświadczenia w przeciwdziałaniu nadużyciom i korupcji,
- B. mając na uwadze, że należy poprawić ramy regulacyjne OLAF-u w oparciu o praktyczne doświadczenia przezeń zebrane,
- C. mając na uwadze, że obie instytucje prawodawcze UE powinny ściśle współpracować w ramach procedury współdecyzji w celu dostosowania ram regulacyjnych przeciwdziałania nadużyciom finansowym do aktualnych potrzeb,
- D. mając na uwadze, że w dniu 20 listopada 2008 r. Parlament zakończył pierwsze czytanie dotyczące zmiany rozporządzenia (WE) nr 1073/1999 („rozporządzenie w sprawie OLAF-u”) opowiadając się za nią znaczącą większością głosów,
1. uważa, że zachodzi pilna potrzeba wyjaśnienia ram regulacyjnych OLAF-u w celu dalszego zwiększenia skuteczności dochodzeń w sprawie nadużyć finansowych i zagwarantowania koniecznej niezależności OLAF-u, przy pełnym uwzględnieniu doświadczeń zdobytych od czasu powołania OLAF-u w 1999 r. w miejsce UCLAF;
 2. przypomina Radzie, że wskazane wyżej stanowisko Parlamentu z dnia 20 listopada 2008 r. doprowadzi do znaczącego zwiększenia skuteczności i jakości dochodzeń prowadzonych przez OLAF poprzez wzmocnienie gwarancji proceduralnych, roli Komitetu Nadzoru, domniemania niewinności, prawa obrony osób, wobec których prowadzone jest dochodzenie, i praw informatorów, przyjęcie jasnych i przejrzystych przepisów dotyczących dochodzeń oraz poprawę współpracy z właściwymi organami krajowymi i instytucjami UE;
 3. wzywa francuską i czeską prezydencję do przedstawienia kalendarza negocjacji z Parlamentem opartego na rozporządzeniu (WE) nr 1073/1999, potwierdzając tym samym, że dokładają one wszelkich starań w celu zagwarantowania szybkiego przyjęcia wspólnego stanowiska przez Radę i uniknięcia dalszych nieuzasadnionych opóźnień;
 4. uważa, że stanowisko Rady, opowiadającej się za zwykłą konsolidacją trzech istniejących podstaw prawnych dochodzeń OLAF-u, nie jest uzasadnionym argumentem, wykluczającym natychmiastowe rozpoczęcie negocjacji w sprawie rozporządzenia (WE) nr 1073/1999, ponieważ zwykła konsolidacja nie poprawi ram prawnych dochodzeń w sprawie nadużyć finansowych OLAF-u i dlatego stanowi znaczącą stratę czasu w kontekście dążenia do nasilenia walki z nadużyciami finansowymi; w związku z tym opowiada się za przekształceniem prawodawstwa UE dotyczącego zapobieganiu nadużyciom finansowym, w tym rozporządzeń (WE) nr 1073/1999, (Euratom, WE) nr 2185/96 i (WE, Euratom) nr 2988/95, które to przekształcenie powinno opierać się na zmienionym rozporządzeniu (WE) nr 1073/1999;
 5. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, właściwym komisjom parlamentarnym państw członkowskich, Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu oraz krajowym organom kontroli państw członkowskich.